

Arrest

nr. 192 333 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran (Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw broer B. R. H. (...) (O.V. X) was politiek actief in Iran, maar u weet niet in detail wat hij deed. U vernam dit dan ook pas later omdat u op het moment van H. (...) zijn activisme en de daaraan verbonden problemen te jong was. Uw broer H. (...) nam na de Iraanse presidentsverkiezingen in 2009 deel aan een aantal manifestaties van de Groene beweging. Bij de laatste manifestatie waaraan hij deelnam, viel hij samen met een groep andere personen een kazerne van de Bassidj aan. Wanneer er schoten werden gelost, vluchtte uw broer naar huis. Twee weken na die bestorming, in de zevende maand van 1388 (september/ oktober 2009) werd H. (...) gearresteerd.

H. (...) werd ongeveer elf maanden vastgehouden alvorens hij tijdens een bezoek aan de rechtbank in de zesde maand van 1389 (augustus/september 2010) kon ontsnappen. H. (...) vluchtte naar een vriend en nam contact op met uw broer B. R. H'. (...) (O.V. X) om geld te storten op het rekeningnummer van de smokkelaar zodat H. (...) het land kon verlaten. Hierna werd er drie keer een huiszoeking bij jullie uitgevoerd. Tijdens dezelfde periode werden H'. (...) en uw moeder Z. B. S. (...) (O.V. X) ook drie keer opgehaald door de politie voor ondervraging, maar zij mochten steeds na twee à drie uur vertrekken. Tien à vijftien dagen voor jullie vertrek uit Iran, stortte H'. (...) het geld op de rekening van de smokkelaar, waarop H. (...) Iran verliet. Dezelfde dag werd H'. (...) gearresteerd, maar hij werd onwel en werd naar het ziekenhuis gebracht vanwaar hij kon ontsnappen. Twee dagen later belde H'. (...) u en uw moeder om te zeggen dat jullie alles moesten klaar houden en dat hij naar jullie kwam. H'. (...) kwam jullie halen en jullie gingen naar een vriend van jullie vader waar jullie een week bleven. In de zesde maand van 1389 (augustus/september 2010) reisden jullie met een smokkelaar naar Turkije. Jullie reisden verder naar Griekenland, waar u en uw broer H'. (...) ongeveer vier jaar verbleven. Uw moeder verliet na enkele maanden Griekenland en week uit naar België om er jullie broer H. (...) die op 17 november 2010 een asielaanvraag had ingediend te vervoegen. Uw moeder vroeg op 3 augustus 2011 asiel in België. Toen u in Griekenland verbleef ondernam u een poging om de grens tussen Griekenland en Macedonië over te steken met een smokkelaar. Een andere jongen in de groep vertelde tegen de smokkelaars dat uw familie in België woonde en rijk was. De smokkelaars hielden u zo'n vijftien dagen gevangen en vroegen losgeld aan uw familie. H'. (...) betaalde een som geld en Interpol vond u terug in Macedonië. Sinds uw verblijf in Griekenland, bent u, die reeds in Iran niet deelnam aan enkele religieuze tradities, volledig ongelovig geworden. U en H'. (...) reisden verder naar Hongarije waar u in april 2014 een asielaanvraag indiende. U ontving hier een negatief antwoord op. Vanuit Hongarije reisden u en H'. (...) eind 2014 verder naar België. Op 1 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in. U wachtte tien maanden alvorens asiel aan te vragen omdat u bang was dat u zou worden teruggestuurd naar Hongarije. U vraagt asiel aan ten gevolge van de activiteiten en problemen van uw broer H. (...) en stelt daarnaast niet naar Iran terug te kunnen omdat u vreest gearresteerd te worden nadat u illegaal het land had verlaten en omdat u uw legerdienst nog niet vervuld heeft.

Na uw gehoor maakte u uw schooldiploma en uw documenten aangaande uw asielaanvraag in Hongarije over.

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U verklaarde dat u Iran heeft verlaten ten gevolge van de problemen die uw broers H. (...) en H'. (...) ondervonden naar aanleiding van H. (...) zijn activiteiten voor de Groene Beweging. Daarnaast verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u vreest gearresteerd te worden omdat u het land illegaal verliet en u uw legerdienst nog niet vervulde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag grotendeels steunt op de motieven die door uw broer H. B. R. (...) (O.V. X) ter zake werden uiteengezet. Uw broer diende op 17 november 2010 een asielaanvraag in. In het kader van zijn asielaanvraag werd op 12 november 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn deelname aan activiteiten van de Groene Beweging, noch aan de daaruit vloeiende problemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde de argumentatie van het Commissariaat-generaal en bevestigde de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U slaagde er niet in de geloofwaardigheid te herstellen. U gaf immers aan zelf in het ongewisse te zijn over de exacte problemen van uw broer. U heeft deze zelf niet bewust meegemaakt en werd pas later op de hoogte gebracht (CGVS, p. 5 en p. 9). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt (de problemen die uw broer H'. (...) zou gekend hebben doordat hij H. (...) hielp te vluchten na diens problemen) die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bijkomend kan verwezen worden naar de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvraag van uw broer H'. (...) die de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen bestendigen. Zo dienden er tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde H'. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in 1389 (2010/2011) twee keer gearresteerd en vastgehouden werd door de veiligheidspolitie (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, H'. (...), vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter slechts één keer gearresteerd en vastgehouden te zijn, namelijk wanneer hij de betaling had uitgevoerd voor de vlucht van jullie broer H. (...) in de zesde maand van 1388 (augustus/september 2010) (CGVS I, p. 36). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende hij dit gezegd te hebben en beweerde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard te hebben dat

hij 3 keer langs de autoriteiten moest gaan (CGVS I, H'. (...), p. 38). Het louter ontkennen van zijn eerste verklaring doet, gelet op het feit dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen ter goedkeuring ondertekende nadat deze hem werden voorgelezen, geen enkele afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Daarenboven dient er ook gewezen te worden op tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en de opeenvolgende verklaringen van jullie broer H. (...) en van jullie moeder Z. B. S. (...) (O.V. X) op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde H'. (...) op het Commissariaat-generaal dat jullie broer H. (...) een paar maanden voor de verkiezingen, in de derde maand van 1388 (mei/juni 2009), actief werd voor de kiescampagne van Mir-Hossein Mousavi. Jullie broer H. (...) daarentegen verklaarde dat hij geen interesse had in de verkiezingen en pas actief werd voor de Groene beweging enkele maanden na de verkiezingen in 1387 (2008/2009) (CGVS H. (...) 1/10/2014, p. 10-11). Wat betreft wat er gebeurde nadat H. (...) ontsnapte, verklaarde jullie moeder dat de ordediensten wel een tweetal keer langskwamen, maar dat H'. (...) noch u ooit ondervraagd werden en dat dit pas gebeurde nadat H'. (...) geld voor zijn vlucht stortte aan de smokkelaar (CGVS Sakineh 3/11/2014, p. 10-11). H'. (...) verklaarde echter dat de ordediensten vijf à zes keer langskwamen nadat H. (...) ontsnapte en dat hij en jullie moeder zo'n drie keer werden ondervraagd bij de Politie van Binnenlandse Veiligheid voordat hij gearresteerd werd omdat hij geld had gestort aan de smokkelaar (CGVS I, H'. (...), p. 35-36).

Wat betreft uw atheïstische overtuiging (waarvan u aangeeft dat dit voor u louter betekent dat u geen geloof heeft; CGVS, p. 11) dient opgemerkt te worden dat u noch in Iran noch in België – buiten een beperkte groep vrienden en familie - uiting heeft gegeven aan deze overtuiging, noch heeft u de intentie dit te doen bij een eventuele terugkeer naar Iran (CGVS, p. 12-14). Daarenboven stelde u dat u tijdens ramadan soms deed alsof u zich aan de islamitische regels hield en dat u mensen niet in het gezicht wou wrijven dat u niet meedeed (CGVS, p. 13). U verklaarde tevens dat u niemand probeert te overtuigen, dat u uw overtuigingen liever voor u zelf houdt en dat u niet graag discussieert over godsdienst en geloof (CGVS, p. 13). Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van uw atheïstische overtuiging in Iran het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat wat betreft de enkele keren dat u door de politie werd aangesproken toen u in het openbaar aan het eten was tijdens de ramadan, deze confrontatie beperkt bleef tot een louter verbale vernedering.

Betreffende uw vrees te worden gearresteerd omdat u Iran op illegale wijze verliet (CGVS p. 15) dienen vooreerst de nodige vraagtekens gezet te worden bij uw beweerd illegaal vertrek. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u immers aan nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (DVZ-verklaring, vraag 28), terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u een jaar voor uw vertrek uit Iran in het bezit was van een paspoort (CGVS, p. 7). Voorgaande vaststelling laat het vermoeden rijzen dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen (o.a. aangaande uw beweerd illegaal vertrek). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in Iran geen langdurige gevangenisstraffen opgelegd worden wegens illegale uitreis. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt kan een paspoort hetzij een laissez-passer uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Voorwaarde hiervoor is dat de terugkeerder zijn/haar identiteit kan bewijzen. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten. Wie Iran eerder illegaal had verlaten, zou vervolgens beboet kunnen worden of gedurende één of twee dagen opgesloten. Enkel wie een illegale daad zou hebben gesteld vóór zijn/haar vertrek uit Iran kan gearresteerd en/of vervolgd worden. Uit niets blijkt dat u voor uw vertrek uit Iran strafbare feiten heeft gepleegd.

Aangaande uw militaire dienstplicht (CGVS, p. 14-15), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst. Uw stelling geen legerdienst te hebben gedaan, en hiervoor misschien een gevangenisstraf (of geldboete) te kunnen krijgen, is louter hypothetisch. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat Iraniërs die in het buitenland verblijven/verbleven en geen dienstplicht hebben vervuld niet worden vrijgesteld van hun dienstplicht. Bij een (definitieve) terugkeer naar het land vallen ze onder de wetgeving van dienstplichtigen en dienen bijgevolg hun dienstplicht te vervullen. Deze regeling geldt ook voor zij die zich niet hebben aangemeld als dienstplichtige, gevlucht zijn en/of het land illegaal hebben verlaten. Nergens uit uw verklaringen blijkt enig bezwaar om uw dienstplicht te vervullen.

U heeft bijgevolg dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Iran zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw schoolprestaties en uw asielaanvraag in Hongarije staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij tracht in haar verweer de motieven van verwerende partij te verklaren dan wel te weerleggen en beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de asielproblematiek waarop verzoekende partij zich in hoofdorde steunde om haar land van herkomst te verlaten, in het bijzonder de problemen van haar broers, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift op deze problematiek niet verder te willen ingaan. Daar verzoekende partij de desbetreffende motieven van verwerende partij ongemoeid laat worden deze als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Hetzelfde dient te worden gezegd aangaande de vaststellingen van verwerende partij met betrekking tot het voorgehouden illegaal verlaten van haar land van herkomst daar verzoekende partij ook deze motieven ongemoeid laat.

2.2.3. Het betoog van verzoekende partij betreffende het door haar voorgehouden atheïsme, meer in het bijzonder dat verwerende partij de mening is toegedaan dat zij maar moet doen alsof zij moslim is, wat een redenering is die eigenlijk enkel bevestigt dat de burgers van een moslimstaat worden onderdrukt, en dat het niet is omdat zij haar atheïsme in het verleden niet heeft uitgedrukt dat zij dit in de toekomst niet wil doen, kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers heeft verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangegeven dat zij zich reeds spontaan in haar land van herkomst voordeed alsof ze zich aan de islamitische regels hield en heeft zij bovendien uitdrukkelijk gesteld bij een terugkeer naar Iran geen uiting te zullen geven aan haar atheïsme (administratief dossier, stuk 6, p. 13-14). Uit de door verzoekende partij bij het voormeld gehoor betreffende haar voorgehouden atheïsme beweerde geëtaleerde houding in het verleden in Iran en de houding die zij wenst aan te nemen in de toekomst aldaar kan desbetreffend geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in haar hoofde worden weerhouden. Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat wat betreft de enkele keren dat zij door de politie werd aangesproken toen zij in het openbaar aan het eten was tijdens de ramadan, deze confrontaties beperkt bleven tot een louter verbale vernedering (administratief dossier, stuk 6, p. 12).

Ook het verweer van verzoekende partij betreffende de militaire dienstplicht, waar zij onder verwijzing naar een nota van het Britse Home Office van oktober 2016 over de Iraanse militaire dienstplicht (bijlage 4 bij het verzoekschrift) stelt dat er op de ontwijking van militaire dienstplicht door zich niet aan te melden binnen een bepaald tijds kader zware straffen staan, kan door de Raad evenmin worden

gevolgd. Immers zoals blijkt uit voormelde nota en zoals gesteld in het verzoekschrift is de militaire dienstplicht in Iran verplicht tussen de leeftijd van achttien en veertig jaar, waarbij het onder de wapens roepen reeds kan aanvangen op zestienjarige leeftijd, en was verzoekende partij achttien-negentien jaar toen zij Iran verliet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar – en evenmin gewag maakt van het feit – dat zij reeds in Iran door de militaire autoriteiten was opgeroepen om haar dienstplicht te vervullen en evenmin dat zij zou ressorteren onder de bepaling “ontwijking van militaire dienst”. De loutere verwijzing naar de strafmaat bij dienstontwijking doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij ressorteert onder de personen die in het buitenland verblijven en die bij terugkeer naar Iran vooralsnog hun militaire dienstplicht zullen moeten volbrengen en derhalve aan navolgende motivering van verwerende partij: *“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat Iraniërs die in het buitenland verblijven/verbleven en geen dienstplicht hebben vervuld niet worden vrijgesteld van hun dienstplicht. Bij een (definitieve) terugkeer naar het land vallen ze onder de wetgeving van dienstplichtigen en dienen bijgevolg hun dienstplicht te vervullen. Deze regeling geldt ook voor zij die zich niet hebben aangemeld als dienstplichtige, gevlucht zijn en/of het land illegaal hebben verlaten. Nergens uit uw verklaringen blijkt enig bezwaar om uw dienstplicht te vervullen.”* Verwerende partij steunt zich desbetreffend op de COI Focus *“Iran, militaire dienstplicht, duur – afkoop”* die als bronvermelding onder meer verwijst naar ISNA, Official Iranian News Agency (administratief dossier, stuk 16, deel 3).

Daarenboven stelt de Raad tot slot vast dat verzoekende partij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 maart 2016 aangeeft enkel omwille van de problemen van haar broers haar land van herkomst te hebben verlaten. Op de uitdrukkelijke vraag of er nog een andere reden was waarom zij Iran heeft verlaten antwoordt zij ontkennend, evenals op de vraag aan het slot van het gehoor of zij nog iets toe te voegen heeft (administratief dossier, vragenlijst DVZ, stuk 17, p. 3). Door deze flagrante omissie, meer in het bijzonder het niet vermelden van een vrees voor vervolging omwille van haar atheïsme en omwille van het nog moeten vervullen van haar legerdienst, maakt verzoekende partij deze pas op het Commissariaat-generaal aangehaalde vrees niet aannemelijk, zelfs ongeloofwaardig.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de problematiek van de broers van verzoekende partij, bij initiële hoofdorde de reden van het verlaten van haar land van herkomst, niet geloofwaardig is en dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in haar land om reden van haar beweerde atheïsme en het nog dienen te vervullen van haar militaire dienstplicht zal worden geïsoleerd en vervolgd. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT